૫૯૩૫

રેવાકૃત ગાયન સંગ્રહ

—*—

(નાટકનાં નવીન રાગોથી ભરપુર)

બનાવનાર

કવી રેવાભાઇ બેચરદાસ બારોટ

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર

પોતેજ.

અમદાવાદ.

ધીકાંટે ધરમોજય પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં

સાંકળચંદ અંબારામે છાપી.

સંવંત. ૧૯૫૪ સને ૧૮૯૮

કીંમત ૦—૨—૦

પ્રસ્તાવના.

મારા પ્રિય બંધુઓને વિનંતી કરૂછું કે:—મને નાની ઉંમરથી કાવ્યો તથા ગાયનો બનાવવાની શોખ હોવાથી અમોએ આ ચોપડી તૈયાર કરીને આપની હજુરમાં મુકી છે તેની અદર કદાચ ભુલ ચૂક થઇ હશે, તો આ એક પેહેલી વારનું માહારૂ યત્ન છે, તેથી કરીને સુધારી લેવા કૃપા કરશો, અને તે માટે સુચના કરશો કે તેની બીજી આવૃતી છપાવવાની વખતે મને સુધારવાને બની આવે, ને આ વખતમાં સરવેને નાટકોના રાહ પ્યારા લાગે છે, તેથી આ ચોપડી અંદર જે ગાયનો ને ભરયા છે તે નાટકના રાહથી વાંચવાના છે, તે સ્ત્રીઓને પુરૂસોને માટે ઘણા આણંદ ઉપજાવનાર છે. અને સ્ત્રીઓ તાલીઓ વગાડી ગાય છે, તેવી રીતે પણ ગવાય તેવા અંદર ભરયા છે. ને પુરૂષોને પણ આનંદી અને રમુઝી લાયક છે ને આ ગાયનો હરી હર અને ઇશ્વરી પ્રાર્થનામાં કરયા છે. વળી સને ૧૮૭૨ ની સાલમાં પેસવા સરકાર પાસેથી રાજનગર જીલાનો ઈજારો પંડીતજીએ રાખેલો તે વખતમાં આપણા શહેરમાં ચાડીયા ઘણા હતા ઘરડા માણસને પુછતાં એમ કહે છે કે ખોટી તોહોમત નાંખી ડંડ કરાવે. તેમાંથી ચોડીઆને ચોથ ભાગ મળતો તે લાભના સારૂ એક ઓતમીએ ચાડીએ કહી એ બધા બારોટનો દંડ લેવા સારૂ ગોઠવણ કરીને પંડીતજીએ ના કહ્યું તે બાદ અવળુ સમજાવીને ફોજ લેઇ બારોટ વાડે આવેલા. તે સમાનાવશે એક બારોટણ સદુબા સતી થયા ત્યારે નગર શેઠ

હીમાભાઇએ જાણુવા ઉપરથી ઘણી બહાદુરી કરી હતી ને વહીવટ
ચા બારોટને સુખ મેળવેલું, તે બીના આપને સતી સદુબાનો ગ
રબો વાંચેથી સરવે સમજમાં આવશે.

આ ગ્રંથ રચનાર.

બારોટ. રેવાજી બચરજી.

ઠે—દીલી દરવાજે માળીવાડાની પોળની જોડે.

બારોટની ખડકીમાં.

૫૯૩૫

રેવાકૃત ગાયન સંગ્રહ.

ગણપતીની સ્તુતી.

(૧)

હમણે હું આવું છું એ રાગ.

આનંદે અરજ કરૂં, એક દંત છબી ઉર માંડે ધરૂં;
શીવકે સુત ઇંદ્રસુર પુજે, મંગળ આપ પુરણ કરો શ્યામ સુજે
સુખ તો આપતા રહો સરૂ, આનંદે અરજ કરૂં;
ત્રીપુંડ કરતા કષ્ટકુ હરતા, નાથ નત્રે નીત્ય દેનારા;
કાવ્ય આપ પ્રતાપ કરૂં છું, ગજાનંદ મોટા છો ગરૂ. આ૦

(૨)

ઘેર આવોને વસંત વીલાસી વીલાસીરે.—એ રાગ.

ગીરીજા પુત્ર જગત પ્રકાશી, પ્રકાશીરે,
અરૂન સરીર સુત ઉમાના, પીતા શીવ તેજ ઉજાશી;
ગજ વદન ભાલ ઇંદુ ભલો છે, દંત એક ખુશી રાશી.

સમરે વિઘ્ન જાય નાશી, ગૌરીજા નંદન જગત પ્રકાશી,
સુખ વાહનપર આપ બીરાજો, ગુણ ઘર વઇકુંઠ વાશી;
અરજ અમારી ઉરમા ધરજો, સાચી તમે જોઇ તપાસી,
આપો સારી સુંદર આસી, ગીરીજા પુત્ર જગત પ્રકાશી;
કાવ્ય કરવાની બુધી આપો, મટાડો મનની ઉદાસી,
રેવસંગ યુગ જોરી નમે છે, હેતુ થી કરાવ સેવા ના હાંસી;
શુધ બુધી આપો ખાશી, ગીરજા પુત્ર જગત પ્રકાશી,

(૩)

સરસ્વતીની સ્તુતી.

રાગ આશાગોડી.

ગોરા તણા ગુણ ગાવો, પ્રીય મીત્ર ગીરા તણા ગુણ ગાવો,
પરમ કૃપાળી મધુર વાણી, લક્ષ્મી મનમાં લાવો; પ્રી૦
આ સંસારે જો સુખી થાવુ, તો ચીત ચરણે નમાવો. પ્રી૦
બેન બજાવત બ્રહ્મ કુમારી, પ્રેમથી પુસ્પે વધાવો. પ્રી૦
રેવાજીની અરજ સુણીને, આનંદે ઉરમાં આવો. પ્રી૦

(૪)

માળાદેવની સ્તુતી.

ગઇ ગ્રીષ્મ થયું ચોમાસુ. એ રાગ.

ખુબ સોહ્યો શીર અવીનાશી, જોગી છો જંગલ વાશી,
કરે દરસન મટે ઉદાસી, ખરૂ તીરથ કેદાર કાશી;

ગીરી કીલાસ કે રૈનારે, સીસપર જટાતો ધારે,
બંધુ માહેસર મોરારે, સુણો સામ, મોટુછે નામ;
કરો શુભ કામ. તાત તપાશી જોગી ૧
કંઠ શોભે રૂંઢકી માળા, અંડ્રીં અતી મારે ઉછાલા,
બેસે ગોદમેં ગનપત બાલા, ભત્ર સુમ દીઅસુ ભોપાળા;
બાણાસુરે બુત્ર બોચારી, તમ ભક્તી કરી ભત્ર ભારી,
હુર હાથ દીએ હે હુઝારી, દીઆ રાજ;
કર્યા હે કાજ, રખી હે લાજ, કષ્ટ ગઓ નાશી. જો૦ ૨
દસ શીસે સમરા સામી, આપી લંક તણી ઇનામી,
હેવાછો અંતરીચક્ર ધામી, નહી ખોડ જરા કાંઇ ખામી;
ગંભીર ગુણ સાગર ભરિઆ, કષ્ટ ભગત જનના હરિઆ,
સમરે તેને અતી સુખ કરીઆ;
પ્રીત હો ભંગ, ઉમાહે સંગ. જટામે ગંગ.
આપ ઉજાસી. જોગી૦ ૩
નાંખ્યો મદનને તમે મારી, રતી અરજ કરે છે અપારી,
દિધી શાંતી દયા દિલ ધારી, દુવાપરમાં થઇશ ભરથરી;
ભગતો અરજી ઉચારો, કષ્ટ સામી સરવે નીવારો,
થઇ પ્રસન્ન હાથ સીર ધારો, રખી ભાવ કે રેવારાવ,
પ્રસન થાવ દુખ જાય નાસી. જોગી૦ ૪

(૫)

માહાદેવનો ગરબો.

ગાડી ચાલી ગુજરાત એ રાગ.

દરશાનથી દુખ જાય, આપો સીવ સુખનો આરોગ્ય
સારો છે સુંદર ધામ, બીલકેશ્વર નાથ તમારો,
ઓગણી સુડતાલીની સાલમાં, દેવલ બન્યો દરબાર.
ઉગમણું બાર શોભા અતી, ત્યાં રંગ રંગા છે અપાર; આ૦
સુદ બીજ સાવણ તણી, સુંદર છે સોમવાર,
આપ પધારી એ સમે, વરત્યો છે જે જે કાર. આ૦
પ્રેમે પુજવા આવશે, શીવ ભેટે સુખ થાય;
નવ-નીધી નીસચે મળે, સંકટ સરવે જાય. આ૦
ઓતર મુખે ગણપતી, ઉગમણા મંમાય;
સીવનાથ પાસે સોહામણા, દક્ષણ બંકટરાય. આ૦
આરતી ઉતરે સીવની, વાજા વાગે અપાર;
સાવણ આનંદ સીવજી, ચડે બીલી સીવ દરબાર. આ૦
પુજે ભવને ભાવથી, માહા મોટા મુનીરાય;
કઇલાશી કષ્ટ કાપજો, ગુણ રેવાજી ગાય. આ૦

(૬)

મહાદેવજીનો ગરબો.

પ્રથમ નરવર વસંત થઇ. એ રાગ.

છો કઇલાસી પ્રસન્ન મને આનંદ થયો,
આનદે થઓ ભવનો ગરબો કહયો. છો૦
શા-ગીરી કઇલાસ બીરાજતા, અરધ અંગ ઉમાય;
નંદી વાહન નાથજી શુદ બની શોભાય.

રસીઓ ગજાનંદ હજુર જણ છે, ખરાખરી;
ઝટ શીવરાત્રી દીન આવી રહ્યો આવી રહયો. છે.
શા-ઓછવ ઉપર આવિઆ, સુરપતી દેવ દરબાર,
બ્રહ્મા વિસ્નુ રૂષી સર્વે દેવ દેવની નાર;
ઉડે ઉડે પુષ્પ તો અપાર ચંદ ઘણા ઘણકેરે,
ઉડેવા માહેસર મોઝવાન ભાલે ઇંદુ ભલકેરે,
ધડેડે ધડા ધડા નોબત વાત્ર ઝાલર ઝણકેરે,
ભાવે ભોળા આરતીયું થાય અહીં કંઠ લળકેરે,
શા-સરવે નારી દેવની, સજા સોળ સણગાર,
અરઘો શીવનો ગાય છે, સોના કલસ સીરધાર,

પુનમ ચોંદની રાહ.

પાએ ઘુઘર ઘમનન ઘનનનનન ઘણકરતારે,
ઝનનન ઝાંઝર ઝમકત ઝમઝમકત ઝમ થાય;
તાલી તડતડ લેઇને ફરેરરે ફરતી ફુદડીરે.
શા-આનંદ ઓછવથી થઓ, હરસ્યા દેવ સીવરાય,
સર્વ ચાલ્યા શીવને નમી થયા ત્યાંથી વિદાય,
દેવા હરને રેવાજી નમી નમી વિનવે,
નામ લીધેથી દુખ નાશી ગઓ,
નાશી ગઓ ભવનો ગરબો કહયો,

(૭)

રાગ ઠુમરી.

બાંસુરિ કીસનાહી બજાવે ગોપકા ઢોર ઢોર આવે,
સનનન સુનત સાદ સરવા, આનંદસે લાગત હે ગરવા,
મોરલી મેતો મોહની હે, વ્યાકુલ સારો ગામ.
બાલ કહે એ નંદકો લાલો કીસના ઉનકો નામ,
સામરંગ સુધોહી સોભાવે હઠ કર અકડાઇ બતુલાવે. બા૦ ૧
જીહુ જાન એ બાલક છોરે મનનન બાગત બાન,
ઓહી સાદ કે કારનમે જીહુ કરૂ ખુરબાન,
જોવન તો ખોલેહી રહાવે, જુમનેકો ચુલે જલ જાવે. બા. ૨
એસો બંસી કત બાંસુરીકો ધાઅ ધાઅ સબ આય,
તાલી બજાવત ફરતે ગાતે બોહો બાજ બજાય,
ધીધીકટ દો કડ ધર કાવે, ઝનનન ઝાંઝહી ઝમકાવે. બા. ૩
છનનન નારી બીછુવા છનકે ધુઘર ઘનનન થાય,
રૈન સંગકે સામી એતો, રાસ મંડલ રચાયા,
સમરે સારો સુખ પાવે મીલેતો બાકીના રહાવે, બા. ૪

(૮)

સાને સાને રીસાઓ સાણી હો એ રાહ.

આપો આપો (૨) મહીનાં દાણહો.

મન માની મોહન હઠ જાણજો. આપો આપો.
છોડવાનો નારી નીસે નાઠ્ઠી, કીસ્ના ગોપકાને કહે તાહી.
લાવો લાવો (૨) મુકી દો આ ઘડી,
વામા મનવી ચારજ જાણજો. આપો આપો.
સાખી રેવાજીના કહે, આપેની ખુટે. વાર કરીસતો
ની મહી કુટે
હા હા હા હા (૨) હજીતો હેત છે
વીવેકે કહુ સુણ વાણજો. આપો આપો.
પ્રીએ મુજ પ્રાણ છો વારિ વારિ. એ રાહ.
ગોપી ગુણ જાણ છો હામોરારિ
માગે કાનો દાણ ના આપેનારિ
શાખી—ગુમાન છોડ ગોવાલની નહી છોડુ નિરધાર
મોહન નામ છે માહરૂં નંદ પુત્ર નિરધાર
પ્રેમે આવિ પેલી કેમ થાય છે તુ ઘેલી
આપ દાણ વેલી વેલી + + અરે વાહ વાહ
છબીલી છોડુ નહી હા મોરારી
લાવ લાવ ઝટ નાકે નારી નારી
શાખી—નાહના છો નખ જેવડા અઠપટ વેણ અપાર.
મોહન છેડો મુકજો હુ કરિ રહિ વિચાર.

ફેરૂ કાલા વાલા કરો ખોટા તમે ખ્યાલા
જાવ જાવ નંદલાલા × × ×
કે માવો મહિ ફુટસે હા મોરારી
આપ્યા દાણ દોકડા હારિ નારી ૬

(૯)

બાર મહીના.

માવે મોહકો બાણ લગાઓ ગોવિંદ એ ગિરધારીરે માવે. ૧
કારતકે ક્રિસ્ના કારો છોર ચાલ્યો છોગારાંરે,
આહાના ચીન ચતુરા કરે છે બુક્ષન નારી ઉતારેરે. માવે.
માગસર માસે માવો ચાહ્યા પાતળીયો પરવારીરે;
સેડી મદિર સેજ સુના દેખત, નારી ચક્ષ નિરભારીરે. માવે.૨
પોસ માસે તો ચ્યાર અમને વાયદે વાલો ના આવ્યારે,
ઝબકી ઝબકી સારિ રેન જાગી દુઃ થાકે પવ સારેરે. માવે. ૩
માહા મહિને આસા મનમાં, રહે મથુરા નગરીરે,
વસંતહી ગાવત બાજ બજાવત સામ બીના ધખે
સધરીરે. માવે. ૪
ફાગુન ફુલમાં ફુલો અતી હોરિ દરશન હોઇરે,
ભર ભર પીચકારી રંગકી ડારત પીઉ સુને જીઉ મોઇરે.
માવે.

ચતુર માસ ચઇતર આયો. ના આવ્યા ગીરીવરધારીરે,
બણુગુણુ બાણુ સાંભરતાં વાગે વાલા આવો પરવારીરે.
માવે ૬
વઇશાક માસે વાડી ખીલી કલીઆ આનંદકારીરે,
સ્યામ બીના તો સુગંધ ફુન લેવે વેગ આવો
વનમારીરે. માવે. ૭
આયો જેઠ અબલા કહાવે, તાપ અતિ બોત તડકોરે,
ફુન બુઝાવે અગની કાન બીના સાંભરતાં પડે ફડકોરે.
માવે. ૮
અસાડ માસે ઉમેદ અમને કુબરિમે મોહ્યા કાનારે,
ઘન ગાજેમે ઘણુ ચપળા ચમકે રહ્યાછો છાના માનારે.માવે. ૯
સાવણ સરવડા શોભે શીવકી શોભા સારિરે,
મયુર બપઇઆ અતીસેબોલે, પીઉ બીન ઝબકે પ્યારિરે. માવે ૧
ભાદરવો ભલો ગાજે નદીએ આયાં નિરરે,
કેસવ કપટી કપટ કરિને, ધરણી ધર આપો
ધિરરે. માવે. ૧૧
આસો માસે સામ આએ કાનો કુંઝ બિહારિરે;
કીરપા અમ ઉપર વાલે કીધી રમતી ગુલ હજારિરે. માવે ૧૨
બાર માસ તો પુરા થયા, અદક તેરમો આયોરે;
કેશવલાલની કીરપા વડેથી ગુણુ રેવાજી ગાઓરે. માવે. ૧૩

ગાય શીખે ને સાંભળે, પરમી વયકુંઠ પામેરે,
મળે નવ નિધે અષ્ટમા સિધિ, દુઃખ દેહીનાં વામેરે."
માટે. ૧૪

---

(૧૦)

પુનેમ ચાંદણીનો રાહ

અજુઆરી રજની સુજની આવી સુખે રમોરે,
ચતુરા ચાંદની ચમકે છે ચોપાસ,
હેતે આવો સખરો આવો રમવા કારણેરે,
સુંદરી સરવે લેઇને રંગ ભેર આવ્યાં રાધીકારે;
જોવા બેઠા છે જગતપતી જુગનાથ. હેતે.
સાખી-સોલ શણ્ગ શામા મળી એકસો ઉપર આઠ,
આનંદ રંગ છાયો અતી ઠીક મચાયો ઠાઠ;
શીશે શામ વેણી મોતી બાલમે સ્વેત છે રે,
ફુલે ભરીયો અંબોડો ઉપર સોના ચાક. હેતે.
શાખી—દામની દમકે ઘણી; વેસર બીજનો ચંદ,
ટીલડી તીકમ મન હરે આનંદ રૂપી કંદ;
હીરામણી ઝગઝગમગતા કંઠે હાર છે રે,

લીલમ રત્ન ભરેલી છે મોતનની માલ. હેતે.
શાખી—બાંધ્યા બાજુબંધ બેરખા સજ્યા સોલ સનગાર,
ઉડ ઘન તેજ સાડી ઝગે શ્રી તાણો અવતાર;
ઝરેરેરે અમ્રીત વરસે ફરેરેરે ફરે ફુદડીરે,
પાય ઝાંઝર રૂમ ઝુમ રૂમ ઝુમ અતી થાય. હેતે.
શાખી—સીતલ લેહેરી પવનની ઘરેરેરે ઘુમે ચોપાસ,
પુષ્પ વેલી વેંટી રહી પસરી સુગંદ પ્રકાસ
કંઠ કોકીલા ટહુકે છે ઘણી ટેકમાંરે,
મજા જોઇ રાજી થયા રેવાજીના શામ. હેત.

---

(૧૧)

ગઇ ગ્રીસમ થઇ ચોમાસુ એ રાહ.

વામા વીપ્રને કહે છે વીચારી, સુદામાને સીખ દહે સારી.
જઇ જાચોને મીત્ર મોરારી, મીતમ છે પર ઉપગારી.
જરૂ આપ દુવારકા જાવો, જુગ જીવનને તો જગાવો;
આપે તે લેઇને તમે આવો. નીસ્ચે જાય દુખ સારૂ થશે સુખ,
ભાગશે ભુખ દેવ દરબારી. વામા.
સુણ નારી મીત્રતાઇ સમાજ, બાલાપણુમાં ભેગા કરયાં કાજ;

કેમ મલસે ધાઇને માહારાજ, અપમાન થાય તો જાય લાજ;
કરનાને કંચન કેરા અવાસ, સોલ સહસ્ર સામાઓ પાસ,
દરબાર આગલ ઘણા દાસ, કરવા વેઠ મોકલે ઠેઠ,
મેલું શું ભેઠ નહી જાઉં નારી. વામા.
પાડોસણને પાસે આવી. દુખ દાખવ્યું છે દીલ ભાવી.
લાયક તાંદુલતાથી લાવી, આપ્યા સ્વામીને શીશ નમાવી;
પ્રીતમ હવે પ્રીતે પધારો, આવશે કાંક સુખનો આરો,
વાલા પાસે જઇ કસ્ટ નીવારો, સુદામા જાય પાછા પડે પાય;
સુજે છે કાય વાંડવ વીત હારી, વામા.
આવી દ્વારામતી દીલ જાણી, ક્યાં મળશે સારંગ માણી;
વેગપોલીએ સાંભળી વાણી, કહી કેશવ મીત્ર એધાણી;
મોહન મીત જાણી ચાલ્યા મોટ, દીધી દરબારે ધાઇને દોટ;
વેગે વળગી પડયા જઇ કોટ, લાવ્યા દરબાર પુછે કીરતાર;
પુલ પર વાર છે આનંદકારી, સીંગાસન બેસાડયા સારે;
વામા૦

હરી ત્યાંદુલ ફાકા મારે, વીનતા કર ઝાલીને વારે;
કરયા કંચન મોલ કીરતારે, ખાન પાન આનંદે અપાર;
ઓ લાવ્યા રાખી દીન બાર, દુખ રહ્યું નહિ તલ ભાર;
આવ્યા છે ધામ કરૂ ઠીક કામ, રેનસંગ શ્યામ ભાગ્યો ભયભારી.
વામા૦

(૧૨)

સુ નટવર વસંત થેઈ થેઇ નાચી રહયો. એ રાહ.

છો છત્રપતિ છબીલા તમે સીદ દગો કરો,
શીદ દગો કરો અરજ મારી ઉર ધરો. છો૦
શ્રા—કહ્યા વીન તમે કાનજી ગઆ કરી ગુમાન,
વામા કેમ રહે વાલમ પ્રેમે બાંધ્યો પ્રાન,
રસીઆ વીનાતો જરા રહી શકુ નહી આ સમે;
ઘણો ગભરાત ઘર કામ મુને ના ગમે,
ખચીત સામી કહુછુ ખરો; છો૦
શ્રા—ભોજન કાંઇ ભાવે નહી કડ કડ કાળજુ થાઅ,
ઘડી પલકના વીસરે મોહનપર મન જાઅ;
વાલારે બાણુસીદ મારીઆં માયા કરિ,
આવો આવો પાઅ હુતો લાગુ હેતે હરિ;
કાના આવીને તમે કષ્ટ હરો. છો૦
શ્રા—અંતર પ્રેમ વસો અતી વલ વલે વ્રજનાર;
મોહ બાણ માવા તણાં વીસરે નહી તલભાર,
રંગીલા વિના રમુઝ શી રીતે માણીએ,
રૂદીઆની વાત અમો અમારે દિલ જાણીએ:
પ્યારા હોતાંથી પાછા ફરો. છો૦

શા—પ્રેમની પીડા જોઇને મોહુન કરી વીચાર,
ઓચીંતાના આવીઆ હુરખી સરવે નાર;
રેવાજીના સામી રીઝી રીઝી આવીઆ,
રામાએ વધાવ્યા મનમાં ભાવીઆ,
ઠાકોર મળેથી નારી રૂદિઆ ઠરયો. છો૦

---

(૧૩)

વિરા વેસ્યાના યારી. એ રાગ.

છો બંસરી બાલા, ગઉ પ્રતિપાલા, છેલ છબીલા કાન,
વૃજમંડને વાલા, નંદનાલાલા, ગઉ પ્રતિપાલા, છેલ૦
છાડી દો તમે છેડો અમારો, મન મોહુન આણી મેહેર,
જલ ભરતાં મુને વાર થશે તો સાસુડી કરશે કેર.
જાવ જાવને ડાલા, ઉભા હુડાલા, ગઉ પ્રતિપાલા છેલ૦
મેહેમાન ઘેર મારે આવ્યા, રસોઇ કરવી ત્યાર,
રેવાજીના સ્વામી સીદ રોકો, મારે ખાવો પડશે માર,
કરો ખોટા ખ્યાલ, સામ વીસાલા ગઉ પ્રતિપાલા છેલ૦

---

(૧૪)

રામચંદ્રના ગાયનો,

તમે ડરાવો મને સુ આમ. એ રાગ.

સેવે સેવો તમે શીતારામ, રાય અયોધ્યાના વાશી,

અવનીનો ભાર ઉતારવા આવ્યા, ભગતનું કરવા કામ. સે,
સુકંઠ ઉગાર્યો વધ કીધો વાલી, ઠીક બેસાડયો છે ઠામ.
ભજે રેવોજી ભાવ કરીને, હરી પુરજો હામ સેવો સેવો.

રાહ. પુનમચાંદનીનો, નટવર વસંતનો બંને ભેગા.

સારો લાવો લેવો સેવો સીઆવર સામનેરે,
રૂદીએ રીઝી રટ રટ રઘુવર સીતરામ,
હાહા દશરથ નંદન આરી નીકંદન રામ છે રે,
અવતરીઆ અવની ભાર ઉતારવારે,
પાવન પ્રેમ અયોધા ઊપર કરી પ્રીત. હા.

આ—મધુમાસ સુકલ પક્ષમાં, નક્ષત્ર અભીઆ નામ,
સુરપતિ સુર સુખ આપવા, રઘુવર જનમાં રામ.
૧— રામ જનમ્યા આનંદ રંગ જામી રહયો, કઉસલ્યા
દસરથે વધાવી લઓ,
વધાવી લઓરે વધાવી લઓ. રામ.
પુન——તાતો મન ભર માનુની લટકે મટકે ગાય છે જો,
કઠ કોકીલા સંમ સુંદર સરવા નાર. હા હા.
આ—ચાર બંદુઓ મોટા થયા ગરૂએ જાચ્યા રાય,
અગ્ર રક્ષણ કારણે, રામ લક્ષમન જાય.
૨—ધગણીધર બંધુ બેહુએ ધનુષ બાણ કર ધરી;
ભારે ભરૂસો ગરૂને ભયો. ગ—રા.
પુ—આવી તાડીકા તાડુકા કરતી એ સમેજો,
રામે એક બાણે લીધા તેના પ્રાણ. હા હા.

સા—આસન જરૂને આવિઆ, અસુર મારયા અપાર;
 પુરણ જગન પ્રેમે થઓ, કોસલ પતી કુમાર.
૨— જરૂર જાનકી સ્વયંબર જવા બુધ આદરી,
 ગરૂ રામ લછમન સાથમાં ગઓ. સા. રામ.
પુ— રામ રસ્તે જાતાં પડે લોપા ક્ષણ ભાળીઓજો.
 અડી રજ ત્યાંતો જીવી ગઉતમની નાર. હા હા.
સા—રામ જનકપુર આવીઆ, આવ્યા સર્વ તહાં રાય,
 દસસીસ આવ્યો સુરમાં, અભીમાન નામાઅ,
૨— ધસી ધાઇ ધાઇ આવો ધનુસને તોડવા,
 ઝાલતાં દબાઓને વેણુ કયો. દ. દ. રામ.
પુ— કાઢો કોઇ કોઇ દસ સીસ બુમો પાડતો જો,
 જોઇ થરેરેરે કંપા જાણી ઘણા જો ધાર. હા.
સા—આપી ગરૂએ આગના ઉઠયા રઘુવરરામ,
 ઉઠાવ્યું ધનુસ એ સમે પ્રણવા અંતરજામ.
૨— ટુકુ ટટકારી ત્રંબક તાહે ચડાવતાં,
 ટંકાર ઘનથી બમણો થઓ. બ. રા.
પુ— સેવાજીના સામી પ્રેમે પરણ્યા રામજીજો,
 આવ્યા જાનકી લેઇને અયોધ્યા વાસ હા.હા.

હારે પતી તુજ વિન મન ઉર વસી મલ આવે. એ રાહ.

હારે ગઉ મતીપાલ કાના ગયા ગીરધારી,નંદનો લાલો નટવ
 જેણે ગોકુલ ગઉ ચારી.
ચઉઆ ચારી મોહ બાણ મારી વાલે વિસારી,

હરી આવે, મોજ પાવે, દુખ જાવે, સુખ થાવે;
આપ વિના વ્રજ બાણુ સુ લાગે કેણ રહે નારી, હારે.
સજી સાજને હરમે હરદે સેજ પથરાઇ,
નાથ વીના નીર નરણે ઝરે છે ઘણું ગભરાઇ,
ગભરાઇ બાળા, ઓલવો ઝાળા, છો દીનદીઆળા,
હા મોરારી, જઉવારી, નમે નારી, દીલદારી,
હેવા કુડકપટના ઝપટ બાણુથી છે તરી પ્યારી, હારે.
આવ્યો હુનાળો તપે છે તડકો તેનુ તે શુ થાશે,
ગરમ ગતીથી માર મદન દે છે તે કેમ ઓલાસે,
ઓલવો સાંમી અંતરજામી કહુ છુ શીશનામી,
દગો રાખી, નથી સાંખી, કહુ ભાખી, સત દાખી,
આ જગત વિશે તમે જુઠ વાપરી માવા મોરારી, હારે.
દીપે ઓછવી સઉ મળીને વાટ જુવે ભારી,
રેવસંગના સામી ઉપર જાઉ બલીહારી.
બલહારીએ અરજી, સુણી જોઇ ગરજી કરી છે મરજી,
આવ્યા નાથ, દોડો સાથ, નામુ માથ, જોડી હાથ,
વેગે કરટ વિઓગનાં કાપ્યાં કરી આનંદકારી,
હરે ગઉ પ્રતિપાલા.

સદુમાતનો ગરબો.

રાહ પુનમ ચાંદણી.

પુરી સોભે સાલ અઢાર બોતેરનીરે,
ભાદરવા વદ ચોથ મંગળ વાર;

હેતે ગરબો ગાહાએ સદુબા તણોરે,
ગાવ આનંદ ભરી સરવે આજ. હેતે૦
રાજનગ્રમાં જોર ચાડીએ કરૂરે,
માને મહીપતી દ્રવ્ય લેવા કાજ. હેતે૦

સાખી—કપટ કરૂં દંડ કારણે, ઓતમીએ એણીવાર;
સરકારમાં જઇને કહે, સાંભળોને દરબાર;
બારોટાના ઘરમાં લક્ષ્મી ઘણીરે,
જરા બીવરાવો આપસે લાજને કાજ. હેતે.

સાખી—પેસવો પડીત બોલીઆ ભવાની પુત્ર એ ભાટ;
એહુને તો કેમ ડંડીએ, ઘરડાનો જાએ ઘાટ.
અસલથી બ્રાહ્મણને ભાટ એક ગીના તમારે,
એને દુભે તેનુ જાય સત્યા નાસ. હેતે.

સાખી—મીઆ મડધો બોલીઓ, મોટો છે જમાદાર,
કમ જાત કેમ સારૂ કહે, સમજાવો દરબાર;
ઘણી દીઆ લાવે દ્રવ્યતો કયાંથી મળેરે,
નેક તોડા વીના જર ભેગો કેમ થાય. હેતે૦

સાખી—પાપનુ મુલતો લોભ છે. લોભથી મનખો જાઅ,
નીતી છોડ અનીતી કરે, જરથી જુલમ વરતાઅ;
પાપી પાંચસે ફોજ લેઇને આવીઓરે,
આવ્યો ભાટવાડે ઓતમ એણીવાર. હેતે૦

સાખી—બારોટવાડે સેન આવીઉં, ત્રાગા થયા દસ બાર,
સદુએ પછાડી દીકરી, પણ હઠયો નહિ તલભાર.

કોઇ દીવસ અનિતી આવી નોતિ બનીરે,
સુરા ભડને ચડી છે ઘણી રીસ. હેતે.
સાખી—બારોટ ભેગા સઉ થયા આવ્યું વરણ અઢાર;
જુવ બનુ બહુ જાહરાં કંપે મોટાં સરદાર;
બહુ બારોટ અતીસે ઘણુ વિનવેરે,
સહુ સજીઆં થયા સનમપવા શીશ. હેતે.
સાખી—સોલ સણુગાર મોતી તણા હેમ જડીત ચુડા હાથ;
સાડી ઝરીઆની શોભતી, મળીઓ સરવે સાથ,
કંકુ કેસરની આડ તો લલાટ છે રે,
ચોડી ચોખલીઆ આવ્યાં સહુમાય. હેતે૦
સાખી—સમરિ માત હીંગલાજને, કે સાંભીને વાત,
મરવુ તો એક વાર છે, આ રચી છે મોટી ઘાત;
સામી હરીસંગ આગલ કરી વિનતીરે,
મારૂં બોલ્યુ ચાલ્યું કરજોને માફ. હેતે૦
સાખી—હરિસંગે હેમત કરી તરત તાંણી તરવાર;
સહુનું શીશ ઉતારીઉ, તેજ તણો અંબાર,
ઉડી અગની અતિસે ઘણી સેનમારે,
જીવ લેઇને જોધા નાઠા જાય. હેતે.
સાખી—ધડ મુસ્તક બાંધ્યુ આમલી પુસ્પનો ઢગલો થાય;
દીપક નિકળ્યો તે સમે જેજેકાર વરતાય.
નાઠો ઓતમીઓ સરકારે સંતાડીઓરે,
રાજ ગયા સુધી તારી કરી સહુલોરે. હેતે

સાખી—સતી સમણું આપીયું હેમાભાઇની પાસ;
સરવે મારો ચાડીયા નગ્ર શેઠ કરો તપાસ,
પરચો ભાળીને પરભાતે તતપર થયારે,
દુખ ભાગુ ત્યારે શેઠ કે જમુ અન, હેતે૦
સાખી—માઝન સેહિર ભેગુ લેઇ, ગયા બારોટ વાડે સાર;
શબને ભેગા લેઇને આવ્યા પંડિત પાશે તેંવાર.
માગ્યો ચોર તારે મહીપતીએ ના કહીરે,
ઘણી રીસ કરી ગરજી બોલ્યા સેઠ. હેતે૦
સાખી—જોગ માયાના બાલકા સરસ્વતી જીભે વાસ.
એ બારોટને દુભીઆ બોદાસે તારૂ ખાસ,
ગાદી બેસીને ગુના તે તો ઘણા કરયારે,
ધીખ ધીખ છે તુજને કમજાત. હેતે૦
સાખી—ત્યારે ઓતમીઆને આપીઓ, લીધો સારંગપર બાર
વગર મોતે મારીઓ, મળી વરણ અઢાર,
પછી સરવે મળી બારોટ વાડે આવીઆરે,
હેમા ભાઇ હેત કરી કસુબો પાય. હેતે૦
સાખી—થાપન આબલી થપીઉ, મડધાના લીધા પ્રાણ;
પડીતને પુરો કરયો, સદુબલમા ગુણ જાણ,
આવ્યાં આવ્યાં તારે આનંદમાં માવડીરે
હેમાભાઇની સુત આપી પુરી આશ, હેતે૦
સાખી—અવનીપરઅંગરે ચોથઆ, ચાડીયાને મારયા ઠાર,
પારણુ ઘોડીયાં ચુદડી, ચડે માતને દરબાર;

કુળાયાણીઆનુ કલતો અતી અજવાળી ઉરે,
સવેરની સાસસેઆ સરવેની રાખીછે લાજ. હેતે૦
સાખી—આબલીએ કોઇ આવશે, સદુબા માતા પાસ,
પુત્ર ઝુલાવે પારણે, મા પુરે તેહુની આસ.
બારોટાની બેલ કરિ કસ્ટ કાપીઉરે,
સતી સદુબા દેછે આસીસ. હેતે૦
સાખી—રાવ ઉપર રીઝી કહે, વધજો પુત્ર પરવાર;
રીધ્ધ સીધ્ધ મળો બારોટને, કે સદુ સતી અવતાર,
કરજોડીને રેવોજી અતી નમેરે, વધારજો સદુબા
સર્વેની વેલ.

જીવને શીખામણ વીસે

કવિત

આએ માતુ ઓદ્રહિમ્યે જનુનિ આંનંદ આઓ
દેખે દ્વાર બંધ સબે અતી અકુલાય ત્યે
ગભરાયો દાર દેખ ગ્નાનકો બીચાર લાયો
જીહુ કહે કસ્ટ હુંસે કો નહી છોડાય ત્યે૦
કહે રીઝી રાવ રેવા નમી નમી બાલ કહે
અરજેસીકારોયુગ જોરકે ગોપલ ત્યે
પાવકકુ હઠાયો મીન બચેકુ જીવાઓ.
કુરનાકે નિધાંન અનુગ્રેહસે બચાય ત્યે૦

કવીત

સીસુ સુન શ્યામ કહે સારો સારો હાસલાય

ભવહુકે માંહી તું કહા કરેગો જાઇકે
તંમ પુજ પરો પરો યુગ જોરે બાર બાર
સીસહિ નમાવે અરજ ચક્ષ વારી લાઇકે
એસે એરો દુખદાઇ ભવ છોરે સુખકર
દષ્ટ બની જાય સબે બાત બીસરાઇકે
કહતહે રેવા રાવ નારાન્ય કહે નીસે કર
તેરિ લેહુ પરીછા અબ જાની દુખદાઇ કે

કવીત.

દયાલા છો બીસાલા આપ માલા લેઉ ગોપાલા.
પ્રતીપાલા રખવાલા સદા રહુ આપ ધ્યાંનપે
જાવુ કમાઇકે લાવુ આપ ન્યામપે ઉડાવુ
હરી હેતસે જમાવુ સામી સન માન પે.
કહતહે રેવા રાવ સીસુ કહે સ્યામ હુકુ
પુરાન પડાવુ સચી બાત સુનુ કાનપે
તોહી તોહી નીદ સોમતીલ ભાવે નામોહી.
થરથર ત્યો મીટાઇ નાઓ સ્યામ થાનપે

સવૈયો

સીસુ કહે સુનો સ્યામ મોરારીએ આપ અનુગ્રહુ
આનંદ આયો.
પસરી સુરતી અવતાર સબે તો ઉર અતી યાપ
ધાનમાં ધાઓ.
કારન એહો કીરપાય કરો નમ્રુ જે અવતાર હરીને લેવાયો

કહે રેવા રાવ ભયો મંન ભાવ આયે તુમ ધાવ આંનંદ
મચાયો

કવીત.

ઉજાસી કાસીકે બાસી દરસે કસ્ટ જાય નાશી,
ખુબ બંદ્રાબન ખસી ગોકુલ ગોપાલકે.
મોરારીહે મથુરામે મહી માટ ખુબ ખાયો,
જાધ પાદ ભેટુ હરન યધન દલાલ હે
તાતહીકા તાતહુકો સરાદ કરાવુ સારો.
દુવારામતી દેખનેકો બીચાર સદાકાલહે,
કહે રેવારાવ સીસુ કહે ગીરનાર જાહુ,
દાન પુનકારન વીનતી બહુ બાલકે,

કવિત.

બીમકુ જમાવુ બેડા ઠાકહી બનાવુ ધામ,
પુગાન પડાવુ નામ સુનુ સામ આપકો.
મેયેરાવકુ બોલાવુ કુલ કાવહી કરાવુ,
ભવસીધુહી તરાવુ અશ વધારૂ મા બાપકો
કહત હે રેવારાવ ઊ ધારતા અસ લેહુ,
દીવસે રઘુની ધ્યાનધ્યાન આપ જાપકો
સખે બાત સુની દયાલ દ્વાર ખોલ કામકીનો
અવની પબનો ઓકીયો દુરઓદ તાપકો,

સવૈયો

માતુહી ઓદહી લીયો અવતાર મહિ‌ાત મા મધ નોબત ગાજી

ભાગુન જાત સબે મીટયાઇ દીઓ દાન નૃપતકો ગએ રાજી.
દાતારસીંગ દ્રબર ધરો નાઉ બાજ છત્રીસે રહો બોહો બાજી
સોલબરસ ઉમર ભઇ તબ બેઠાઓ મનાઇ ગાદી પીતાજી.

કવિત.

કરે ડંડ ખંડ હાથ બડો બોલ બંડ બોલે;
લેઇ સહસ્ત્ર મડ મંડ ખંડ એક ખોયો હે. ટેક.
ધરી દારે ધાય ધાય સ્વારથકી ખાત સુની,
બીના કાજ બાત ન્યાહિ માહા મધ ચોહે.
ખુશી રહે ખુબ ખાને ખીટચાનેમે જીહ જાય,
હેનોપરે બીન ચાલે પીછુ રામ કર રોયોહે.
કહતહે રાવરેવ ભવ આઇ ભાન ભુલ્યો,
દાતારસીંગ નાઊ ઉનેવારી મબોયોહે.

કવિત.

સારો મીચાયો ઠાઠ પાટ સભા સબ સોમહુકી,
દેવો કહે દાત ઉસે નીકાલે ઠોઠ મારીકે,
જાનરે હરામી હુવ હાથરયે કછુ દીયો જાય.
કમાઇ કે લાયો ગયે ભરે ભંડાર ભારીકે,
કહે રાવ રેવા કોહુને બોર કીયો નાહી,
આઝ કહે કે સંદેહુ અનેક ગ્રજ યારીકે,
સુરપતકે સમાન બડોબડો બોલ બોલી;
દોકડો દેનાઉ નહિ જાત હરામકારીકે,

કવિત.

આંધી લોહનકી યાગે કંચનકો કામ કાહુ,

કાહુરકે સંગ કાહા કામ સુર દાનીકો.
લંગોટ લગાવે પાશ પટોરા કરાવો કાઇ;
ભરોયધ ભારે કાહુ ડરે જાનહાનીકો,
કમ્યઆતન કે પાસ યાં તનકો કાહાકામ.
ખટાઇ છાસ ખાવેપ્યે કુનકાજ આનીકો.
કહે રાવ રેવા સુનીઓ સબે સત બાત;
સુરખ સભામે કાહાકામ કાવ બાનીકો.

કવિત.

અતી હેતે આપસાઇ ખરકુસ જાઓ ખુબ,
કુઝર બનેન્યા કબી ભુકનેકો ભાનહે,
સ્વાન સ્રુખ સારો આપે ખાંટમે બેઠાઇ ખુબ.
કબુ મીટે રીત યાતી ઘસી કાટનેકો ઘાનહે.
કહતહે રેવો રાવ બગ કેસો હંસબને,
વાયસ પઠાવે કુન રંગ કંઠ હાનરે,
એસો સોમકુ સતાવે આવે ન્યા ઉદારતાઇ
દાતારશીંગ નૃપ જરજોરસે હેવાનહે.

સવૈયો.

બધ કીઓ સદાવ્રત સબેતો છીનાઅ લીયો દીઓ આપ પત્યાએ.
ભ્રમહિ ભાટ જોગી અબધુત વેરાગીયે ચારન યાન નાપાએ,
ડંડમે મંડ અનીતી કરે ખંડ સોમકી સંગત બંડ કરાએ,
કહે રેવા રાવ બીરનુ રીસયાવ કરૂ સરપાવ તો યાનદ પાએ

કવિત.

કોપે સામ શ્રામ રહિ યમકુ હુકમ દીયો,
દાતાર પાસ જાઓ ઝટ પકડો ઝપાટેશે.
હાય હાય કરે અતી શુગ ઉરપે ચડાવે.
માર માર ડંડ લાયે એકહી સપાટેસેં.
દેખો આપને નમાડી પીછાને પરી બ્રહ્મહુકું.
સામી સબ ભુલો માયા મોહકે ગપાટેસં,
કહે રાવરેવા પરી બ્રંહ્મ કહે પાપીકુ.
નિશે નૃક ડારો મારી બે ચાર થપાટેસેં.

વીરા વેસ્યાના ચારો.

હો આદ્ય અવતારી, સુખદેનારો, સતી સદુબા જાણ;
કરકટાર, ધારી ચાડીઆ મારી,સુખ દેનારી, સતિસદુબા જાણ.
પંડીતને મહઆ પુરો કીધો, મડધાને મારયો ઠાર,
હેમાભાઇપર હેત કરીને, સુત આપી કરી વાર,
કરી આનંદકારી, શોક સુખારી, સુખ દેનારી. સતી૦ ૧
બેસ કરોઠા બારોટ કેરી, બળવત જાણી બાળ,
રીઝ સીધ ફુલ પુત્રનાં આપો, સરવેની લો સંભાળ,
વધારો પેડા પ્યારી, સાચમાં સારી. સુખદેનારી, સતી૦ ૨
માંગ મોતીની સીસપર શોભે, કંઠે એકાવળ હાર;
બાજુ બંદન બેરખા બીરાજે, ઝાંઝરનો ઝમકાર,
ટીલડી તેજદારી, કસ્ટ દો ટારી. સતી૦ ૩
સતીપણુ સદુબાનુ જાણી દેવ ઇછે દેદાર.

કરજોડી રેવોજી નમે છે, આપો સુખ અપાર,
મારે સાચ છે ભારી, ગુણ હજારી સુખ દેન ર. સતો૦ ૪

હિંગળાજનો ગરબો

સદા સોહાગી એકદંત નામ લેઇએરે,
બ્રમ સુતા સમરી બહુ ખુશી થઇએરે,
ગરબો હીંગલાજ માતાનો ગાઇએરે,
રીઝ પામી અતી આનંદમાં રહીએરે,

સાખી—છડી આસાપુરીથી ઉપડે, કડાઇ માતાની થાય,
જમાત ભેગી થઇ જરૂ જાત્રા કરવા જાય;
નગરઠઠાપીર પઠા છે હેવારે, કુમરાના ગંઠાતાંથી લેવારે
કરો જગત સઉ માતની સેવારે, હીંગલાજ આપશે
મીઠા મેવારે. સદા,

સાખી—ખારી નદી ઉપર. ખરા પાપી સુજે પાઅ,
પંચમાં વેચે પાપને, નરમલ નકી થાય,
વેગે આવે છે મારગ વાકારે,
સોન મીઆણી સોઅકા નાકારે;
દાણ લેછે તાં રામગર કાકારે.
ગુણ ભરીઅલ ઘણા છે પાકારે. સા.

સાખી—જે વજે છે પોલીઆ, પાસે થઇ સીવ જાઅ.
બાર વરસ ફરા બહુ, દેવી નવ દેખાય,
ચડીચડી રીશશીવનેઆડારે, ભભુત ગોળાને નાંખો પછાડીરે
ચંદ્ર કોપ સાત થયા તે દાડરે, બોલે બોલાવે જેને
પ્રસન્ન માડારે. સ.

સાખી—હિંગોલ નદી હેતે વહે, પોલીઆ પામ અથાય;
જે એલો હિંગલાજની હેતે તાણી જાય,
થાય હાતણુ ભાઇ વળી ત્યાંથીરે, પુન વિના જાતરા
મળે કયાંથીરે;
જરૂર જાવ જાવ બાકી મેલો સાથીરે,
મઇઆ આપી રાજ ઝુલાવશે હાથીરે. સ૦
સાખી—કપાટ વાળી કાલકા, આગે આવે માઅ,
આજા બ્રાહ્મ આઇને ચડે, જમાત સુખીઆ થાય,
તાંથી હિંગલાજ કપાટમાં જાવુરે,
પેલે કુકડે કણિઆલ કંડ નાવુરે,
એક વસ્ત્ર પેરી અગે સુધ થવુરે,
ગુણ હીંગલાજ માતના ગાવુરે. સ૦
સાખી—રથ આવે માજી તણો ઘુઘર ઘમકે અપાર,
આવે સાચા દીપધી, ઉઘડે આઇ દરબાર.
સુધ થઇ સ્મરણ જાઅ જેવારે.
અવતાર મઇઆ પેટ ફેર લેવારે.
કસ્ટ જાય નરમળ થાય કેવારે,
કસ્ને સુદામાને કરી તે હેવારે. સ૦
સાખી—જોત દરસન જુગતે કરયો, જેષ્ટીકા નાખવા જાય,
ચોરાસી હેતે ચડી, અલીલ કુંડ નવાઅ,
જોવા ઝોલી ઝંડા મોટા સામીરે, મહું માઅ મોટા
મોટાં છો ધામી રે.
અઉઠ ભોવનમાં મણી રૂપ નામીરે. ઇછે દરસન અંતર
જામીરે;

સાખી—હંસ વાહની હીંગલાજછો, સરસ કંચન સાજ
રવી સસી દાઘ પેગડે કરતાઇ સુભ કાજ,
બારોટ પુજે કુલ દેવ્યાની રીતેરે, જાણી આપના રાખોછો
બહુ પ્રીતેરે.
દેસપરદેશ આપથી જીતેરે, રેવસંગ ગાય છે એક ચીતેરે સ.

ઉમીયાના માતાનો ગરબો. પુનમચાંદની. રાહ.

અરજ સીકારી ઉમીઆમારે મયા રાખજોરે.
કુડવા પાટીદારની છો તમે કુળ દેવ, હેત લાવી ગરબો
ગાઇએ ઉમીયા માતનોરે.
સા— ઉરદુ હસાવી આનંદ લાવો આજ. હેત.
પાટીદાર માએ તે પેદા કરયારે,વસ્યા ગામમાં નામ ઊંઝ
ધરયારે.
બનાયાછે બાવન ચોરા માઢરે હો મઇઆ,
સાખ્યો સરવે નોખી કરીરે.
સા—વિવા બાર વરસે બને, આપે હુકમ સુહુમાય,
પરવાર પાટીદારનો, જરૂર પ્રાણ જાય.
પુ—જોએ લગ્નથી બાકી રહે કોઇ પણ ત્યારે.
પછે મન રાખી પરણે માડવરાત. હેત.
સા—દેવળ કરૂં છે માતનુ ભારીરે, ફેર સુધારી બનાવ્યુ
સોભાકારીરે.
અંદર આરસપાણ પથરાવીરે હો મઇઆ. સોભા
અતીછે સારીરે.

સા—સેનાકારી મંડપ રચ્યો, સુરત છે મણીરૂપ, દેહાર દેવ છબ
ઘણા અધીક તેજ અનુપ.
પુ—નઉતમ નીરમળ વારી માનસરોવર મ્યા તણુરે, પરશે
કસ્ટ કપાય પર લેથા અપાય. હેત.
રા—જગત જનુની રૂપ મ્યા નહિ મણારે હીરા રત્ન શણગાર
શોભે ઘણારે.
ઝગકે ટીલડીનુ તેજ ત્યો ભાલરે હો મહ્યા સુખ આપો
સરદારીરે.
સા—જગમગ જોત સદા રહે, આનંદે આરતી થાય;
વીવવિધ વાજાં વાગતાં ઘડે નોબતપર ધાય.
પુ—રામા સરવ મળી રૂમ ઝુમ ગરબો ગાયછેરે.
લેવા આવે ત્યાં દરશન કેરા લાભ. હેત.
રા—માણસ દેસ દેશના આવેરે, ગવરા ભેટી ઘણા ખુશી થાવે
સુખ થાય અને સરવ દુખ જાયરે હો મહ્યા, ગાય રે
જી ધારીરે. હેત.
સા—પાટીદાર પ્રેમે કરી, પુજશે રાખી પ્રીત.
ઊમા નવ નીધી આપશે રાખશે રૂડી રીત,
પુ—બાર મારો જવુ જરૂર પાટીદારનેરે,
બ્રમ ભોજન કરવો ધરનો જેવો ધાટ હેત

સમાપ્ત.